

Első fejezet

Találják meg Skiratát! Ő az egyetlen, aki le tudja őket állítani. És nem, nem fogok megsemmisíteni egy egész barakkot csak azért, hogy semlegesítsünk hat felderítőt! Hozzák vissza Skiratát! Még nem mehetett messzire.

Iri Camas tábornok, a Különleges Erők igazgatója mondta a Coruscant Biztonsági Erőinek a Coruscanton, a Különleges Műveleti Csoport főparancsnokságán, öt nappal a Geonosisi Csata után

Tipocaváros, Kamino, nyolc évvel a Geonosisi Csata előtt

Kal Skirata ezúttal élete legnagyobb hibáját követte el, pedig korábban is voltak nagy melléfogásai.

A Kamino igencsak nyirkos helynek bizonyult, és sérült bokájának cseppet sem esett jól a párás levegő. De ez a bolygó nemcsak nedves volt; inkább tűnt viharverte tengernek sarktól sarkig. Magában a férfi azt kívánta, bárcsak gondolt volna erre is, mielőtt elfogadta Jango Fett meglehetősen kedvező ajánlatát, amelyben a helyszínt a régi bajtárs nem határozta meg pontosan.

Azonban ez érdekelte a legkevésbé.

A levegőben terjengő szag inkább emlékeztetett kórházra, mintsem katonai bázisra. Skirata barakkokat sem látott sehol. Neki-dőlt a fényesre csiszolt korlátnak és lenézett a negyven méterrel

lentebb lévő terembe, amely elég nagynak tűnt, hogy elnyeljen és örökre eltüntessen egy cirkálót.

Felette jól megvilágított, kupolás mennyezet húzódott ugyanolyan távolságban, mint a padló odalent. A lezuhanás lehetősége jóval kevésbé aggasztotta, mint az, hogy fogalma sem volt róla, mi ez az egész.

A műtőtisztaságú csarnok falait simára csiszolt duracél és páncélüveg borította, a belső teret fraktálszerű építmények töltötték meg. Első pillantásra oszlopokra akasztott, hatalmas toroidoknak tűntek, de jobban megnézve kiderült, hogy a toroidok kisebb páncélüveg tartályokból állnak, amelyekben Skirata még kisebb tartályokat látott, amelyekben...

Nem, ez lehetetlen.

Az átlátszó csövekben folyadékot látott. Folyadékot, amelyben valami mozgott.

Percekig bámulta a csöveket hunyorogva, mielőtt felismert egy testet a folyadékban. Egy élő testet. Mi több, minden egyes csőben látott egy testet; a kis testek sorokban és oszlopokban álltak. Gyermektetek. Kisbabák.

– Fierfek! – szitkozódott félhangosan.

Azt hitte, azért jött ebbe az Erő háta mögötti lyukba, hogy kommandósokat képezzen ki, de már sejtette, hogy épp rémálmot lát. Határozott lépteket hallott maga mögött az állványzat kezelőhídján, és gyorsan megfordulva Jangót látta lassan közeledni – lehajtott fejjel, mint aki szégyenkezik.

– Egyezséget kötöttünk – mondta Jango, és a korlátnak támaszkodva megállt mellette.

– Azt mondtad...

– Azt mondtam, hogy különleges katonákat képezel majd ki, és úgy is lesz. Nemrég kezdték felnevelni őket.

– Ezt meg hogy érted?

– Klónok.

– Hogy a fierfekbe keveredtél te ebbe egyáltalán?

– Kaptam ötmilliót és némi egyéb juttatást a génjeimért. Nem kell meglepődni rajta. Te is megtehetted volna ugyanezt.

A kirakós darabkái hirtelen a helyükre kerültek, Skirata pedig egyszerre megdöbbsent és meglepődött. A háború egy dolog, de a természetellenes tudomány már egészen más lapra tartozik.

– Én tartom az egyezségünk rám eső részét – mondta Skirata. Óvatosan megigazította a tizenöt centiméteres, háromlú tórt, amelyet mindig az ingujj alá rejtett tokban tartott. Odalent két kaminói technikust látott nyugodtan elsétálni a toroidok között. Senki sem kutatta át, de megnyugtatta, ha mindig tarthatott magánál néhány önvédelmi eszközt. Például egy kézfegyvert a bakancsa szárában.

De azok a kiskölykök a tartályokban...

A két kaminói eltűnt szem elől.

– Egyébként mire kell ezeknek egy egész hadsereg? – kérdezte Skirata.

– Nekik semmire. És neked nem kell rögtön mindent tudnod – válaszolta Jango. Intett, hogy kövesse. – Ne feledd, hogy te már halott vagy!

– Úgy is érzem magam – válaszolta Skirata. A Cuy'val Dar tagja volt – szó szerinti fordításban a „nemlétezők” közé tartozott. Száz katonai szakértő tucatnyi szakterülettel, akik válaszoltak Jango Fett titkos hívó szavára, és ezért egy rakás kreditet kaptak... Feltéve, hogy készen álltak örökre eltűnni a Galaxisból.

Követte Jangót az egybefüggő, fehér duraplaszttal borított folyosókon, elhaladtak egy-egy hosszú nyakú, kígyófejű kaminói mellett. Skirata már négy standard napja volt a bolygón, de többnyire csak bámult kifelé a szállása ablakán a végtelen óceánra, figyelte, ahogy egy-egy aiwha szárnyra kap a hullámok közül, és csapkodva a levegőbe emelkedik. A tökéletes hangszigetelésen keresztül nem hallotta a mennydörgést, de a villámok nyugtalanítóan rendszertelen villanásait újra meg újra megpillantotta.

Az első pillanattól kezdve tudta, hogy nem fogja kedvelni a kaminóiakat.

Zavarta a hideg, sárga szemük, és az arroganciájukat sem vette jó néven. Megbámulták a bicegő járását és megkérdezték, nem zavarja-e, hogy hibásan működik?

Az ablakokkal telerakott folyosó valószínűleg végigfutott az egész városon. Odakint viharfelhők borították a horizontot.

Hátrapillantva Jango megbizonyosodott róla, hogy a társa követi.
– Ne aggódj, Kal! Azt mondták, nyáron kitisztul az ég. Legalábbis néhány napra.

Remek! A legkomorabb bolygó a Galaxisban, és ő nem hagyhatja el. A fájós bokájával. Tényleg jobb lett volna, ha befizet egy helyreállító műtetre. Arra gondolt, hogy amikor vége ennek az egésznek – ha vége lesz egyáltalán valaha –, lesz elég kreditje, hogy akár a legjobb sebészt is megfizesse.

Jango tapintatosan lelassított.

– Szóval... – kezdte – Ilippi kidobott?

– Valahogy úgy – válaszolta Skirata. A felesége nem mandalori volt. Reménykedett benne, hogy idővel magáévá teszi a kultúrát, de nem így történt; a nő mindig utálta, ha a férje elment otthonról, megvívni mások háborúit. Akkor kezdtek el vitatkozni, amikor Skirata magával akarta vinni egy csatába a két fiát. Nyolc évesek voltak, tehát elég idősek ahhoz, hogy elkezdjék kitanulni a szakmát – azonban a felesége még az ötletet is elutasította, és hamarosan már nem várta otthon sem ő, sem a két fiú, sem pedig a lányuk. Ilippi mando módra vált el tőle, ugyanúgy, ahogy összeházasodtak; egy rövid, komor, négy szemközt kimondott esküvel. Leírták vagy sem, az egyezés köti a feleket. – De volt elég dolgom, hogy elterelje a figyelmem – tette hozzá.

– Mando lányt kellett volna elvenned. Egy aruetii nem értheti meg a zsoldoséletet – mondta Jango, azután elhallgatott, mint ha vitára számított volna, de Kal nem ellenkezett. – Beszélsz még a fiaiddal?

– Nem túl gyakran – válaszolta Skirata. – Megbuktam, mint apa.
– Jobb nem vakargatni a sebeket, gondolta. – Nagyon úgy tűnik, hogy csak annyira osztják a mando nézeteket, mint az anyjuk.

– Nos, mostantól egyáltalán nem fogtok beszélni egymással. Amíg itt vagy, addig semmiképpen.

Egyébként is úgy tűnt, hogy senkit sem érdekelne igazán, ha eltűnne. „Akár halott is lehetnék” – gondolta. Jango nem mondott semmi mást, így csendben folytatták az utat, amíg el nem értek egy nagy, körkörös csarnokba, amely körül egy kerék külőihez hasonlóan meredeztek a kivezető folyosók.

– Ko Sai szerint valami nem volt rendben az első tesztklónokkal – mondta Jango, miközben az egyik küllő felé mutatva maga elé tessékelte Skiratát. – Úgy vélik, hogy ezek az egyedek nem fognak megfelelni a követelményeknek. Mondtam Orun Wának, hogy megnézzük őket, hátha a katonai tapasztalat mást mond.

Skirata már hozzászokott, hogy harcosokat kell felmérnie – férfiakat és nőket egyformán. Tudta, mitől lesz katona valakiből. És jól végezte a dolgát; a katonáskodás volt az élete, mint minden más mando’adnak, minden mandalori férfinak és nőnek. „Legalább valami ismerős is lesz ezen a végtelen óceánbolygón” – gondolta.

Csak távol kellett maradnia a kaminóiaiktól, már amennyire ez lehetséges volt.

– Uraim! – köszönt Orun Wa nyugodt, monoton hangon. Fejének kecses intésével invitálta be őket az irodájába, és Skirata felfedezte, hogy a koponyája tetején jellegzetes, csontos uszony fut hátra. Talán azt jelenthette, hogy Orun Wa idősebb volt a többiekénél. Vagy dominánsabb. Vagy valami mást, mindenesetre nem ugyanúgy nézett ki, mint a többi aiwha-csali, akiket Skirata eddig látott. – Hiszek abban, hogy őszintének kell lennünk, amikor akadályokba ütközünk. A Jedi Tanács a legértékesebb ügyfeleink közé tartozik – mondta a szürke idegen.

– Semmi közöm a Tanácshoz – felelte Jango. – Csak egy katonai tanácsadó vagyok.

– „Ó – gondolta Skirata –, szóval a Jedi Tanács! Remek!”

– Ennek ellenére örülnék, ha megerősítené, hogy az első egy-
ségek nem felelnek meg az elfogadható standardoknak.

– Lássuk őket!

Skirata zsebre tette a kezét, és azon tűnődött, vajon mit fog látni? Ügyetlen lövészetet, gyenge kitartást, esetleg az agresszió hiányát? Ha Jango klónjairól van szó, akkor ezek nem fordulhatnak elő. Egyre kíváncsibbá tette, hogy a kaminóiak hogyan ronthatták el a kivételes sablon alapján készült harcosokat.

A vihar dühöngve csapkodta a páncélüveg ablakot, az esőcseppek újra meg újra megrohamozták az átlátszó anyagot, csak hogy vereséget szenvedve gyorsan lecsorogjanak rajta. Orun Wa egy

táncos kecsességével lépett hátrébb, és a mögötte lévő ajtó ki-nyílt.

Hat teljesen egyforma kisfiú lépett be a helyiségbe – négy-, leg-feljebb ötévesek lehettek.

Skirata nem az a fajta fickó volt, aki könnyen áldozatul esik a szentimentalizmusnak, de ez megtette a hatását.

Gyerekek! Nem katonák, nem droidok vagy egységek. Még csak kiskölykök! Göndör, fekete hajuk volt, sötétkék ujjast és nadrágot viseltek. Felnőtt férfiakra számított, és hatalmasat tévedett.

Hallotta, hogy Jango élesen fújja ki a levegőt.

A gyerekek közelebb húzódtak egymáshoz, és a látvány olyan szívet tépőnek bizonyult, amire Skirata egyáltalán nem volt felkészülve. Két egymásba kapaszkodó kölyök felpillantott rá nagy, barna szemével, miközben egy harmadik lassan eléjük lépett, mintha meg akarná akadályozni, hogy Orun Wa megközelítse a többieket.

A tartásából látszott, hogy valóban ezt teszi. A testvéreit védelmezte. Skiratát egészen felzaklatta a jelenet.

– Az egységek rosszul működnek, és el kell ismernem, hogy talán akkor hibáztunk, amikor megpróbáltuk módosítani a genetikai sablont – mondta Orun Wa. A kis lények sebezhetősége egyáltalán nem hatotta meg.

Skirata ekkor jött rá, hogy az intoleráns és arrogáns kaminóiak mindent lenéznek, ami nem fér bele a tökéletességről alkotott elképzeléseikbe. Az imént elhangzott szavak alapján úgy vélték, hogy Jango génjei nem elég jók a tökéletes katonák előállításához. Lehet, hogy a magányos természetét akarták kivonni a génkészletből. Jango nem volt csapatjátékos; a gyalogságban nagyon rosszul teljesített volna.

A kaminóiak pedig valószínűleg nem tudták, hogy az embereknek gyakran a tökéletlenségeik biztosíthatnak előnyt.

A kölykök tekintete Skirata és Jango között ugrált, az ajtóra tévedt, azután körbejárt a helyiségben, sebesen, mintha egyszerre keresnének menekülési útvonalat és könyörögnének segítségért.

– Ko Sai tudományos főmunkatárs a bocsánatukat kéri, ahogyan én is – mondta Orun Wa. – Hat egység nem élte túl az inkubációs időszakot, de ezek itt normálisan fejlődtek, és úgy tűnt, hogy megfelelnek a specifikációknak, ezért alávetettük őket a vilámoktatásnak és a teszteknek. Sajnálatos módon a pszichológiai tesztek szerint túl megbízhatatlanok, és nem felelnek meg a kívánt személyiségi profilnak.

– Azaz? – kérdezte Jango.

– Képtelenek a parancsteljesítésre – felelte Orun Wa sebes pislogás kíséretében. Úgy tűnt, zavarban van. – Biztosíthatom önöket, hogy a jelenleg futó Alfa termelési folyamat során ezt a problémát is figyelembe vesszük. Természetesen, ezeket az egységeket újrakondicionáljuk. Van kérdésük?

– Igen – mondta Skirata. – Mit ért újrakondicionálás alatt?

– Ez esetben a folyamat teljes lezárását.

Nyúlós csend telepedett a tágas, békés, fehér falú helyiségre. Skirata arra gondolt, hogy a gonoszságnak feketének kellene lennie, mint a tinta – ráadásul túl udvariasan és készségesen beszél. Azután az agya hirtelen felfogta a hallottakat, és a teste ösztönösen reagált.

Összeszorított ökle Orun Wa mellkasához ért, és a következő pillanatban a kegyetlen, érzéketlen alak hátrarántotta a fejét.

– Ha egy ujjal is hozzáérnek a kölykökhöz, élve megnyúzó, és megetetem magukat az aiwhákkal! – morogta Skirata.

– Nyugalom! – szólt rá Jango, a férfi karjára téve a kezét.

Orun Wa sebesen pislogva nézett rá hátborzongatóan hullószzerű, sárga szemével.

– Ez nem helyénvaló. Számunkra az ügyfél elégedettsége a legfontosabb – mentegetőzött.

Skirata szinte hallotta a saját vére dühödt zúgását, és már nem akart mást, csak széttépni a szürke kaminóit. Harcban megölni valakit egy dolog, de ártatlan gyerekeket a halálba küldeni nem érdem. Kirántotta a karját Jango keze alól, és a gyerekek elé lépett. A kölykök rémült hallgatásba burkolóztak. Skirata nem mert rájuk nézni, tekintetét inkább Orun Wa kifejezéstelen arcán tartotta.

Jango vállon ragadta, és úgy megszorította, hogy az már fájt. Figyelmeztető mozdulat: „Ne! Hagyd ezt rám!” Azonban Skirata már túlságosan feldühödött ahhoz, hogy hallgasson a bajtársára.

– Belefér néhány kiszámíthatatlan tényező – mondta Jango óvatosan, miközben Skirata és a kaminói közé lépett. – Nem árt, ha meglepetést tudunk okozni az ellenségnek. Milyenek ezek a gyerekek valójában? Milyen idősök?

– Közel két standard éve növekednek. Az intelligenciájuk magas, viszont deviánsok, zavaros elméjűek. Kezelhetetlenek – válaszolta Orun Wa.

– Ideális hírszerzők – mondta Skirata. Színtiszta blöff volt; látta, hogy Jango állkapcsán megrándul egy izom. Őt is megdöbbenette a helyzet, és egy régi bajtárs elől nem tudta elrejtteni az érzéseit. – Megtartjuk őket.

Kétévesek? A kölykök idősebbnek tűntek ennél. Skirata félig odafordult, hogy rájuk pillantson, és látta, hogy a fiúk rászegezik a tekintetüket. A nézésük vádlónak tűnt. A férfi visszafordult az idegen és Jango felé, de hátrébb lépett, és egyik kezét bátorítón a testvéreit védő gyerekek fejére tette. Keveset érő, de legalább vigasztaló mozdulat.

Egy apró kéz kulcsolódott az ujjaira.

Skirata nagyot nyelt. Kétévesek!

– Ki tudom képezni őket – mondta. – Van nevük?

– Az egységeket számokkal jelöljük. És ki kell hangsúlyoznom, hogy nem reagálnak a parancsokra – ismételte meg Orun Wa, mintha egy különösen ostoba weequayhez beszélne. – A minőség-ellenőrzés a Nulla-osztálynak nevezte el őket, és...

– Nullás? – vágott közbe Skirata. – De nem abban az értelemben, hogy di'kutlák?

Jango halkán, de azért jól hallhatóan felsóhajtott.

– Hagyd ezt rám, Kal! – szólt rá.

– Nem egységek! – mondta Skirata. A kis kéz úgy kapaszkodott az ujjába, mintha magába az életbe kapaszkodna. A férfi hátranyúlt a másik kezével is, mire egy kisfiú védelmet keresve a lábának nyomódott. Szánalomra méltó volt. – És kiképezem őket!

– Ellenjavallt – válaszolta Orun Wa.

A kaminói előrébb lépett – vagy inkább siklott – egy lépést. A szürkék hihetetlenül kecses lények voltak, de Skirata egyszerűen nem bírta megérteni a szenvtelenségüket.

A lábát szorongató kiskölyök hirtelen kikapta a kisméretű pisztolyt a bakancsa szárából. Mielőtt Skirata reagálhatott volna, máris átadta annak a fiúnak, aki rémülten kapaszkodott a kezébe.

A gyerek elengedte Skirata ujjait, és két kézzel Orun Wa mellkasára szegezte a fegyvert.

– Fierfek! – szitkozódott Jango, és felsóhajtott. – Tedd azt le, kölyök! – szólt oda.

Azonban a fiú elég elszánt volt, hogy folytassa. Egy lépéssel Skirata elé került, minden tagjából nyugalom áradt, ahogy baljával tartotta a jobb kezét, és a szemével hunyorítva összpontosított.

Skirata leesett állal nézte. Jango is ledermedt egy pillanatra, azután felkacagott.

– Azt hiszem, ez minket igazol – mondta, de a tekintetét nem vette le az apró gyilkosról.

A kölyök átkattintotta a biztosítót. Úgy tűnt, ellenőrzi a fegyver állapotát.

– Rendben van, fiam! – szólt rá Skirata, amilyen finoman csak tudott. Valójában nem nagyon érdekelte volna, ha a kölyök megsüti a kaminóit, de a következmények miatt inkább elkerülte volna a lövést. Emellett szempillantás alatt büszke lett a fiúcskákra – mindegyikükre.

– Nem kell lőnöd. Nem hagyom, hogy hozzátok érjenek. Csak add vissza a fegyveremet!

A gyerek meg sem mozdult; kezében a fegyver rezzenéstelenül meredt a kaminói mellkasára. Ebben a korban még inkább az alvós játékaival kellene törődnie, nem azzal, hogy minél pontosabb lövést adjon le. Skirata lassan leguggolt mellé, próbálta nem megijeszteni, nehogy a gyerek elsüsse a fegyvert.

„Teljesen hátat fordítok... akkor bízik bennem, nem?”

– Gyerünk, fiam, tedd csak le! – Olyan halkan és nyugodtan beszélt, amennyire csak tudott, pedig legszívesebben ujjongott

volna. Sőt még az is megfordult a fejében, hogy elveszi a fegyvert, és ő fejezi be a melót. – Biztonságban vagy. Megígérem, hogy nem esik bántódásotok!

Néhány pillanatig a fiú tekintete és a pisztoly továbbra is Orun Wára szegeződött.

– Igenis, uram! – szólalt meg a gyerek, és leeresztette a fegyvert maga mellé. Skirata óvatosan a fiú vállára tette a kezét, és visszahúzta magához.

– Jó fiú vagy! – mondta neki. Kivette a veszélyes szerszámot az apró ujjak közül, azután felkapta a kölyköt. – Jól csináltad! – dicsérte meg suttogva.

A kaminói nem mutatta jelét, hogy feldühödött volna, csak csalódottan pislogott. Tovább bizonygatta az álláspontját:

– Ha ez nem bizonyítja az ingatag mentális állapotot...

– Velem jönnek!

– Ezt nem maga dönti el.

– Nem. Én döntöm el – szólt közbe Jango. – Véleményem szerint megfelelő alapanyagot jelentenek. Vidd ki őket, Kal, én elrendezem ezt Orun Wával.

Skirata bicegve elindult az ajtó felé, de továbbra is próbált a kaminói és a gyerekek között maradni. A szállása felé tartva már félúton járt apró engedetlenekből álló kíséretével, amikor a karjában tartott fiú fészkelődni kezdett.

– Tudok járni, uram – mondta.

Határozottan, folyékonyan beszélt – fiatal külseje egy kis katonát rejtett.

– Jól van, fiam.

Skirata leeresztette a padlóra, és a gyerek beállt mögötte a többiek közé; mindegyikük furcsán csendes és fegyelmezett volt. Egyáltalán nem tűntek veszélyesnek vagy deviánsnak, legalábbis, ha nem vesszük számításba egy fegyver ellopását, egy cselet és egy kaminói halálos megfenyegetését. Ezeket Skirata nem vette számításba.

A kölykök csak próbáltak életben maradni, ahogy az minden katona kötelessége.

És négy- vagy ötévesnek néztek ki, pedig Orun Wa állítása szerint csupán két éve születtek. Skirata hirtelen majdnem megkérdezte tőlük, hogy mennyi időt töltöttek el a páncélüveg tartályokban – azokban a hideg és kemény tartályokban, amelyekből hiányzott az anyaméh puha, ölelő sötétsége. Talán fuldokláshoz hasonlíthatott. Vajon látták egymást lebegés közben? Megértették, mi történik velük?

Elérkeztek Skirata szállásának ajtajához, és a férfi betessékelte a gyerekeket. Próbált nem tűnődni tovább ezeken a kérdéseken.

A fiúk automatikusan felsorakoztak az egyik fal mellett, és hátratett kézzel várakoztak.

Felneveltem két fiút. Milyen nehéz lehet hat gyereket gondozni néhány napig?

Várta, hogy bármit tegyenek, de a kölykök csak néztek rá, mintha parancsra várnának. Nem tudta, mit parancsolhatna nekik. Az eső egyfolytában csapkodta az egész falat betöltő panorámaablakot. Lecsapott egy villám, mire mind a hatan összereztek.

Mégis csendben maradtak.

– Megmondom, mi legyen – kezdte a férfi zavartan. A díványra mutatva folytatta: – Leültök oda, és hozok nektek valamit enni, oké?

A gyerekek meglepetten néztek rá, azután odamentek a díványhoz, és leültek, szorosan egymás mellé. Skirata annyira lehengerlően aranyosnak látta őket, hogy inkább gyorsan kiment a konyhába, mielőtt az érzelmei kiültek volna az arcára. Próbálta összeszedni a gondolatait, miközben uj süteményt tett egy tányérra, és felszeletelte, nagyjából hat egyenlő részre. Ha ez így fog menni... évekig...

„Itt ragadtál, haver.”

„Csak magadat okolhatod.”

„És a jövőben előreláthatólag ezen a bolygón laksz majd... talán örökre itt kell maradnod.”

Az eső sohasem állt el, és ő olyan lényekkel volt összezárva, amelyeknek már a látványától is megborzongott. És amelyek teljesen rendben lévőnek tartották, hogy olyan „egységeket” sem-

misítsenek meg, amelyek valójában élő, lélegző és beszélő gyerekek. Skirata belefésült sörtehajába az ujjaival és egy ideig lehunyt szemmel állt. Hirtelen megérezte, hogy valaki őt nézi.

– Uram? – szólalt meg a fiú. A bátor kis lövész volt az. Lehet, hogy ugyanúgy nézett ki, mint a testvérei, de a viselkedése megkülönböztette tőlük. Az egyik kezét ökölbe szorítva maga mellett tartotta, míg a másikat nyitva hagyta. – Használhatjuk a melék helyiséget?

Skirata leguggolt, hogy egy magasságban legyenek.

– Persze, hogy használhatjátok – válaszolta. Zavarta, hogy a kölykök hasonlítottak a saját, féktelen fiaira. – És nem vagyok „uram”. Nem vagyok a felettesetek. Őrmester vagyok, szóval hívhattok őrmesternek, ha akartok, vagy hívhattok Kalnak, ahogy mindenki más.

– Igenis... Kal!

– Arra van. Elboldogultok egyedül is?

– Igen, Kal.

– Tudom, hogy nincs nevetek, de azon gondolkodom, hogy kellene lennie.

– Nulla-tizenegyes vagyok. Vagy egy-egy.

– Tetszene, ha Ordónak neveznék? Ő egy mandalori harcos volt.

– Mi mandalori harcosok vagyunk?

– Fogadni mernék rá – felelte Skirata. A kölyök született harcos volt. – Teljesen kitöltitek a szó jelentését.

– Tetszik a név – mondta Kicsi Ordo, és egy ideig tünődve nézte a fehér padlót, mintha fel akarná mérni, hogy jelent-e valamilyen veszélyt. – Mi az a mandalori?

Bizonyos szempontból ez jobban fájt, mint eddig bármi. Ha a kölykök nem ismerik a saját kultúrájukat és hogy mi tesz valakit mandóvá, akkor az életük céltalan, és nincs bennük büszkeség vagy bármi más, ami összetartaná őket a klánjukkal. Amikor nincs egy darab föld, amit otthonnak nevezhetsz, és nomádként vándorolsz, akkor a szívedben hordozod a nemzeted. És ha nincs mando szíved, akkor nincs semmi, még lelked sem, ami újabb hódítások felé vezethet. Ebben a pillanatban Skirata megértette,

mit kell tennie. Meg kellett akadályoznia, hogy a fiúkból dar'manda legyen, Halott Ember, mando lélek nélküli ember.

– Látom, sok mindent meg kell tanítanom – mondta a férfi, és már tudta, hogy ez a feladata. – Én is mandalori vagyok. Katonák vagyunk és nomádok. Tudod, mit jelentenek ezek a szavak?

– Igen.

– Okos fiú vagy. Menjetek, használjátok a mosdót kedvetekre, és tíz percen belül ismét a díványon akarom látni mindegyikőtököt. Azután találunk nevet mindenkinek. Értetted?

– Igen, Kal.

Így történt, hogy Kal Skirata – zsoldos, bérgyilkos és bukott apa – azzal töltött el egy viharos estét a Kamino bolygón, hogy süteménnyel etetett hat veszélyesen okos kisfiút, akik már értettek a fegyverekhez, és felnőtt módra beszéltek. Mesélt nekik a harcos hagyományokról, a nyelvükről és a kultúrájukról, s arról, hogy van mire büszkének lenniük.

Elmagyarázta, hogy a „hős” szó nem létezik a mandalori nyelvben, azonban az ellentétére használtak egy szót: hut'uun.

Borzasztóan sok hut'uun élt a Galaxisban, és Skirata közéjük sorolta a kaminóiakat is.

A gyerekek, miközben lassan hozzászoktak, hogy a nevük Ordo, A'den, Kom'rk, Prudii, Mereel és Jaing, egyszerre próbálták befogadni a ragacsos édesség újdonságát és az újonnan lelt kulturális örökséget. Tekintetüket Skiratára szegezték; a férfi egyre csak sorolta nekik a mandalori szavakat, és ők mindet utána ismételték.

Skirata küszködve vette át velük a leggyakoribb szavakat. Fogalma sem volt, hogyan tanítson meg egy nyelvet olyan gyerekeknek, akik már folyékonyan beszélnek a galaktikus közöset. Egyszerűen csak felsorolt mindent, ami emlékezete szerint hasznos lehetett, és a kis nullás felderítők komoran hallgatták, csak akkor pislogtak, amikor lecsapott egy-egy villám, és akkor is egyszerre. Egy óra elteltével a férfi úgy érezte, nem tett mást, mint összezavarta néhány ijedt és magányos gyerek fejét. A kölykök csak bámultak rá egyfolytában.

– Foglaljuk össze! – mondta kimerülten. Rossz napja volt, és sejtette, hogy még számlálhatatlan hasonló nap áll előtte. Az orr-

nyergét masszírozva próbált összpontosítani. – El tudtok számolni egytől tízig?

Prudii – N-5 – még gyorsan levegőt vett, mielőtt kórusban számolni kezdtek:

– Solus, t’ad, ehn, cuir, rayshe’a, resol, e’tad, sh’ehn, she’cu, ta’raysh.

Skirata torka elszorult egy pillanatra, miközben döbbenten hallgatta a gyerekeket. Úgy szívták magukba az információt, mint szivacs a vizet.

„Csak egyszer soroltam fel nekik a számokat! Egyetlenegyszer!”

Tökéletesen, a legapróbb tévesztés nélkül mondták vissza a szavakat. Úgy döntött, a jövőben inkább vigyáz, hogy mit mond nekik.

– Ügyes! – mondta elismerően. – Nagyon különleges fiúk vagytok, tudjátok?

– Orun Wa azt mondta, hogy nem lehet minket felmérni – válaszolta Mereel teljesen közömbös hangon. A dívány karfáján ülve majdnem egy hétköznapi négyéves gyerek módjára lóbálta a lábát. Skirata egyre jobban felismerte az egyéni jellegzetességeiket, az egyforma külső mögött. Fogalma sem volt, hogyan, de egyre jobban meg tudta különböztetni az arckifejezéseket, a kis gesztusokat, a grimaszokat és a hangszíneket. A külső nem minden.

– Úgy érted, túl magas eredményt értetek el ahhoz, hogy besoroljon?

Mereel nagy komolyan bólintott. Mennydörgés robajlott végig a platformváros felett; a férfi megérezte anélkül, hogy hallotta volna. Mereel rögtön maga alá húzta a lábát, és közelebb húzódott a mellette ülő testvéréhez.

Skiratának nem volt szüksége holmi hut’uun kaminóiakra, hogy felismerje a gyerekek különleges mivoltát. Máris képesek voltak kezelni egy fegyvert, első hallásra megtanulták egy nyelv alapjait, és tökéletesen megértették Orun Wa virágnyelven kifejezett szándékait. Nem csoda, hogy az az aiwha-csali megijedt tőlük.

És igenis nagyszerű katonák lesznek belőlük – feltéve, ha képesek parancsot teljesíteni. Ezen biztosan dolgoznia kell majd.

– Kértek még süteményt? – kérdezte Skirata.

Lelkesen és egyszerre bólintottak. A férfi megkönnyebbült; legalább néhány percre eltűnhet a fiúk csendes, merev figyelmének fókuszából. Evés közben is kis felnőtteknek tűntek, nem csevegtek vagy nevetgéltek, mint a hétköznapi gyerekek.

És még mindig egy-egy összerezenéssel vagy heves pislantással reagáltak minden egyes villámra.

– Megijedtetek? – kérdezte Skirata egy nagyobb villámcsapás után.

– Igen – válaszolta Ordo. – Ez rossz?

– Nem, fiam, egyáltalán nem baj – mondta a férfi. Ez is ugyanolyan jó pillanat volt a tanulásra, mint bármelyik másik. A kölykök azonnal megértettek minden leckét. – Teljesen rendben van, ha tartotok valamitől. A testetek így készít fel titeket arra, hogy megvédjétek magatokat. Csak annyit kell tennetek, hogy használjátok a félelmet, és ne hagyjátok, hogy az használjon titeket! Értitek?

– Nem – felelte Ordo őszintén.

– Oké, akkor gondoljatok arra, hogy milyen érzés félni?

Ordo egy pillanatra elrévedt, mintha egy nem létező sisakképernyőn nézett volna valamit, azután válaszolt:

– Hideg.

– Hideg?

– És szúrós – tette hozzá A'den és Kom'rk.

– Jól van, jól van! – nyugtatta őket Skirata. Próbálta elképzelni, mit érthettek ezalatt. Megvan! Ilyennek érezhették, amikor az adrenalin szétárad az ereikben. – Nincs ezzel semmi baj, csak tartsátok fejben, hogy ez a belsőriadórendszeretek, és mindig figyeljetek fel rá, ha megérezitek! – mondta. „A Coruscanton a városi kölykök még épp csak írni tanultak ebben a korban. Én meg azt magyarázom nekik, hogyan kezeljék a félelmüket harci helyzetben...” Kalnak hirtelen kiszáradt a szája. Erőt vett magán, és folytatta: – Szóval, csak mondjátok magatoknak azt, hogy képesek vagytok legyőzni ezt az érzést. Valójában a testetek készen áll rá, hogy gyorsabban fussatok és jobban küzdjétek. Csak azt látjátok és halljátok, ami fontos az életben maradáshoz.

A többnyire tágra nyílt szemmel figyelő Ordo ismét elrévedt egy pillanatra, azután bólintott. Skirata a többiekre pillantott;

mind ugyanúgy összpontosítottak. A tányérjaikat egymásra rakták a dívány előtt álló, alacsony asztalon. A férfi nem emlékezett rá, hogy mikor tették le a kezükből az edényeket.

– A következő villámnál próbáljatok így gondolni a félelmeitekre! – mondta Skirata. – Használjátok!

Visszament a konyhába, és áttúrta a szekrényeket valami enni-valóért. Az imént a kölykök úgy ettek, mint akiket eddig éhez-tettek. Tápszeleteket tett egy fehér tálcára, de még maga a tálca is étvágygerjesztőbbnek tűnt az ennivalónál. Épp belépett a nappaliba, amikor valaki csengetett.

A nullások azonnal védekező pozíciót vettek fel. Ordo és Jaing az ajtó két oldalára állt, háttal a falnak, míg a többiek elrejtőztek a helyiség bútorai mögött. Skirata egy pillanatra eltűnődött rajta, hogy a kaminóiak miféle villámoktatásnak vetették alá a fiúkat – legalábbis remélte, hogy ez a reakció a kiképzés eredménye. Intett nekik, hogy lépjenek el az ajtótól. A kölykök tétováztak, de Kal elővette a Verpine-t, és a fegyver láttán a gyerekek nyugtázták, hogy valamennyire uralja a helyzetet.

– Megijesztetek – jegyezte meg a férfi halkán. – Pihenj! Ha bárki is értetek jött, előbb rajtam kell átjutnia. Nem engedem, hogy bántódásokat essen.

Mindenesetre, a fiúk reakciója őt is arra készítette, hogy elálljon az ajtó elől, amíg beüti a nyitókódot. Jango Fett állt a folyosón, karján egy álmos kisgyerekekkel. A fiúcska göndör fürtös feje a férfi vállán pihent. Fiatalabb volt, mint a nullások, de ugyanúgy nézett ki, mint ők. Ugyanolyan kis kéz szorongatta Jango ujjasának ráncait.

– Még egy? – kérdezte Skirata.

Jango a pisztolyra pillantott.

– Ideges vagy? – kérdezett vissza.

– A kaminóiak jelenléte nem javít a hangulatomon. – Biccen-tett a kicsi felé. – Őt is magamhoz vegyem?

Az övébe dugta a Verpine-t, és kinyújtotta a karját, hogy átvegye a kisfiút. Jango összevonta a szemöldökét.

– Ő a fiam, Boba – mondta. Kicsit hátrébb húzta a fejét, hogy lepillantson a szundikáló gyerek arcára. Skirata úgy érezte, hogy

ezt a Jangót nem ismeri; ezzel a szülői, gondoskodó Jangóval még nem találkozott. – Csak próbáltam elaltatni. Ti rendben vagytok? Megmondtam Orun Wának, hogy tartsa magát távol tőletek.

– Megvagyunk – felelte Skirata. Azon gondolkodott, hogyan tegye fel a kérdést, és végül úgy döntött, hogy az egyenesség a legcélravezetőbb. – Boba ugyanúgy néz ki, mint a többiek – jegyezte meg.

– Persze. Őt is belőlem klónozták.

– Ó!

– Őt kértem fizetségnek. Többet ér, mint a kreditek. – Boba fészkelődni kezdett, mire Jango óvatosan igazított a fogásán. – Egy hónap múlva visszajövök. Orun Wa szerint addigra lesz néhány jelöltje, akikre rá kell majd néznünk, illetve az Alfa csoport készen áll majd. Viszont azt mondta, hogy az újabb klónokat kicsivel... megbízhatóbbra készítik.

Skiratának több kérdése volt, mint amennyit az adott helyzetben bölcs lett volna feltenni. Teljesen természetes, hogy egy mando'ad számára mindennél fontosabb, hogy legyen egy örököse, ráadásul az örökbefogadás nem számított ritkának, így a klónozás... ez végső soron nem számított. Azonban egyvalamit meg kellett kérdeznie. Hüvelykujjával maga mögé mutatott.

– Ezek a kölykök idősebbnek látszanak – mondta.

Jango összeszorította a száját, ajka vékony vonallá változott. Komoran válaszolt:

– Felgyorsították az öregedési folyamatokat.

– Fierfek!

– Száznégyszáz főből álló századot kapsz, és kevesebb gondot okoznak majd, mint a nullások.

– Jó – nyugtázta Skirata. Vajon lesz segítsége? A kaminóiak esetleg megpróbálják kikerülni az olyan rutinfeladatokat, mint például a gyerekek etetése? És hogy bírnának el velük a nem mandalori kiképző őrmesterek? Összeszorult a gyomra, de erőt vett magán, és nem hagyta, hogy aggodalma kiíródjon az arcára. – Nem gond.

– Nekem is meglesz a magam dolga. Ki kell képeznem egy másik századot. – Jango a díványon ülő, éberén figyelő nullásokra

pillantott, azután elindult. – Csak abban reménykedem, hogy nem olyanok, mint amilyen én voltam ennyi idősen – szólt vissza a válla felett.

Skirata megnyomta a zárógombot, és az ajtó sóhajtva becsukódott.

– Oké, fiúk, fekvés! – mondta megfordulva. Leszedte a párnákat a díványról, és letette őket a padlóra, azután rájuk terített néhány takarót. A gyerekek olyan felnőtt céltudatossággal segítettek, amelyről Kal sejtette, hogy egész hátralévő életében kísérteni fogja. – Holnap találunk nektek saját szállást. Igazi ágyakkal.

Volt egy olyan érzése, hogy a kölykök akár kint is lefeküdnének aludni az esőverte dokkban, ha erre kéri őket. Egyáltalán nem tűntek kezelhetetlenek. Skirata leült egy karosszékre, és feltette a lábát egy puffra. A kaminóiak minden tőlük telhetőt megtettek, hogy emberi használatra tervezett bútorokkal rendezék be a szállását – ami meglepte, tekintve, hogy a szürkék általánosan kirekesztő arroganciával tekintettek minden más fajra. Skirata csak csökkentette a világítást, de bekapcsolva hagyta, hogy enyhítse a gyerekek félelmeit.

A kölykök lefeküdtek, teljesen a fejükre húzták a takaróikat. Skirata a kis alakokat nézte, amíg úgy nem tűnt, hogy elaludtak, azután feltette a Verpine-t egy polcra a karosszéke mellett, és szemét lehunyva hagyta, hogy az álom leple ráboruljon. Először felriadt néhány erős izomrángásra, ami jól mutatta, hogy inkább ki-merült volt, mintsem fáradt, de azután belezuhant egy feneketlen, fekete kútba.

Elaludt, legalábbis úgy hitte, hogy alszik.

Meleg súly nehezedett a lábára. Szemhéja felpattant, és először az jutott eszébe, hogy itt ragadt egy folyamatosan viharoktól dúlt bolygón, amely mintha valahogy lemaradt volna a csillagtérképekről, és amelynek a lakói úgy vélték, hogy gyerekeket ölni nem több a selejt kidobásánál.

Ordo nézett rá komor kis arcával.

– Kal...? – szólalt meg a fiú.

– Félsz, fiam?

– Igen.

– Gyere! – mondta a férfi, és fészkelődve elhelyezkedett, hogy a gyerek mellé bújhasson. Ordo úgy fúrta bele arcát az ingébe, mint akit még soha életében nem öleltek meg vagy vigasztaltak. Persze, hogy nem.

A vihar egyre csak dühöngött odakint.

– Itt nem érhet el a villámlás – nyugtatgatta Skirata a gyereket.

– Tudom – mondta Ordo, a hangját tompította a ruha anyaga a szája előtt. A fiúcska nem nézett fel, úgy tette hozzá: – Csak... olyan, mintha bombák robbannának fel.

Skirata majdnem megkérdezte, hogy ezt hogy értette, de inkább csendben maradt. Tudta, hogy a válasz feldühítené, és biztosan tenne valami ostobaságot. Magához ölelte a kisfiút, és érezte, milyen rémülten ver a szíve.

Egy négyéves katonához képest Ordo kiválóan teljesített.

A kölykök megtanulhatnak hőskévé válni, de majd csak később. Egyelőre jobb lett volna, ha gyerekek maradnak, akikkel éreztetni kell, hogy a vihar nem háború, és nincs mitől félniük.

Újabb villám világította be a helyiséget ragyogó fényével, és Ordo kis izmai összerándultak egy pillanatra. Skirata a fiú fejére tette a kezét, és megsimogatta a haját.

– Semmi baj, Ord'ika – mondta halkán. – Itt vagyok veled, fiam...

Nyolc évvel később, a Különleges Erők Különleges Műveleti Csoportjának főparancsnoksága a Coruscanton, öt nappal a Geonosisi Csata után

Skiratát őrizetbe vették a Coruscanti Biztonsági Erők tisztjei, és életében először nem ellenkezett.

Technikailag letartóztatták, de szerte a Galaxisban senki sem érezhetett nagyobb megkönnyebbülést vagy örömet, mint ő. Szinte kiugrott a járőrsiklóból, és felszisszent a bokájába hasító, éles fájdalomtól. Ismét elhatározta, hogy előbb vagy utóbb rendbe hozatja, de egyelőre nem volt erre ideje.

– Oda nézzetek! – szólt hátra a pilóta a társainak. – A Különleges Erők osztagai is tehetetlenek! Biztos benne, hogy csak hatan vannak? – A kérdést Skiratahoz intézte.

– Hat is több mint elég – felelte a férfi, közben lopva megtapogatta a zsebeit és az ingujját, hogy megbizonyosodjon róla, minden eszköz a helyén van, amelyet magánál szokott tartani. Megszokásból gyakran ellenőrizte. – Ráadásul, valószínűleg félnek – tette hozzá.

– Félnék? – horkantott fel a pilóta. – Tud róla, hogy Fett meghalt? Windu intézte el.

– Tudom – felelte Skirata, és leküzdötte a kényszert, hogy megkérdezze, mi történt a kis Bobával? Ha a kölyök még él, akkor apára van szüksége. – Remélem, a Jediknek nincs baja minden mandóval.

A pilóta becsukta az ajtót, és Skirata átsántikált a barakk lezállópadján. Iri Camas, a Jedi-tábornok csípőre tett kézzel és a legjobb szándékkal is csak gyanakvóként leírható tekintettel figyelte. Kétoldalt egy-egy klón harcos állt mellette. Első pillantásra Skiratának az jutott eszébe, hogy a Jedinek le kellene vágatnia hosszú, fehér haját; a vállig érő haj egyáltalán nem gyakorlatias viselet egy katona számára.

– Köszönöm, hogy válaszolt a hívásra, őrmester! – fogadta Camas. – És természetesen elnézést kérek a visszatérése módja miatt. Úgy tudom, teljesítette a szerződésében foglaltakat, így semmivel sem tartozik.

– Csak szóljanak, és jövök – felelte Skirata.

Észrevette a főbejáratnál felállított, sugárbiztos rohampajzsokat; a Köztársasági Kommandó négy osztaga állt mögöttük DC-17-es kézfegyverekkel felszerelve. Kal felpillantott a tetőre, és két kommandós mesterlövészcsapatot számolt össze. Hát igen, ha néhány nullás felderítő nem akar együttműködni, egy rakás hasonlóan harcedzett katona kell ahhoz, hogy meggyőzzék őket. Azt is jól tudta, hogy a kommandósok közül senki sem örült ennek a feladatnak. Mind testvérek voltak, még ha a nullások különböztek is a többiektől.